

ΦΩΣ ΤΟΥ ΑΡΧΙΠΕΛΑΓΟΥΣ (ΣΤΗΝ ΑΝΑΜΝΗΣΗ ΤΟΥ ΘΕΡΟΥΣ ΤΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ)

Μάρμαρα, κότινοι, Ευοί-Ευάν σκαλισμένα στον χρόνο.
Μελτέμια του καλοκαιριού σταλαγμένα στο βλέμμα.
Στις φλέβες το αίμα ένα ποτάμι σ' αγαπώ.
Ετούτο, μαζί και όλα τα καλοκαίρια να σφύζουν στη μνήμη.
Να πάλλονται συστοιχίες αιώνων μαζί τους.
Με του Αιγαίου το χρώμα να δονεί την αιωνιότητα
στην ψυχή και στα μάτια. Με μια Πανσέληνο ζωγραφισμένη
στην ανάμνηση του θέρους των ποιητών!
Κι η κόρη των φλοίσβων με τα μαλλιά στη λευτεριά του νοτιά
ριζωμένα στις πτυχές του ανέμου καβάλα στο κύμα!
Στο κύμα που αφρίζει τον πόθο του στον κόρφο του μεσημεριού
να χαϊδέψει το όνειρο!
Γύρη του Αρχιπελάγους! Οργά διψασμένη η σαγηνεύτρα σάρκα.
Γαλαζοπράσινη κι υγρή διαφάνεια των ξαστεριών...
Των φιλιών του Αρχιπελάγους Μνήμες αιώνιες,
κι ο πόθος της ζωής στη γη των νερών, Αμάραντος!
Κι εκεί, στη γη των σπαρτών να φτερουγίζει
λεύτερος και χρυσαφένιος ο μόχθος του δρέπανου.
Ελίχρυσά, ρόδα φωτιά, στάχια ξανθά, ο μόχθος της γης.
Κι αυτός ο λαός να σφύζει λευκός στα ξωκλήσια`
στο Πάσχα του θέρους, γυμνή της αλήθειας ανάσα.
Αρμένιζα στη θάλασσα παρέα με τ' αεράκι.
Σεργιανούσε πα στο κύμα να το αφρίζει γαλανόλευκο.
Ευωδιές ρητίνης απ' τις πλαγιές των πεύκων,
μεσούρανα θρόιζε το βλέμμα του Θεού
με τα Μαϊστράλια, με το Σορόκο, με το Γρέγο, με το Γαρμπή...
Κυματισμοί ανασαιμιές των άστρων η μέρα μου.
Να τους αποθέτουν οι γλάροι ραμφίζοντάς τον αφρό`
κι η θάλασσα μια αγκαλιά να τους πίνει στα μύχια της.
Έπειτα, εκείνο το ακροπάτημα που ξυπνούσε τους ίσκιους
στης Ευφρόσυνης νύχτας τα σκαλοπάτια τα τελευταία!
Κι η δρόσος! Χάδι άγιο στους πόθους της ροδόπεπλου αυγής!
Ροδίζει ντροπαλά τους κτύπους της καρδιάς
στο βλέμμα τ' ουρανού που κάθε αυγή ξυπνά ερωτευμένος.
Σταγόνες ροδόσταμου, πώς πίνει η γη τη δροσιά του!
Άστραφταν διαμαντένιες καθώς σταλάζαν ζωή
οι ματιές της κόρης της ροδοδάχτυλης.
Με μιας τα κρυφτόπουλα με το φιλί στο στόμα σκαλίζανε
το τελευταίο "σ' αγαπώ" στους σεπτούς παλμούς
του αποκαμωμένου έρωτα` μες στα μπροστάνια του πόθου.
Έπειτα τρέχανε αλαφιασμένα να προλάβουν τον ύπνο
στα άγγιχτα αφωμένα σεντόνια της αγρύπνιας,
πριν το φως του χρυσόθρονου ήλιου, στα παράθυρα ηχήσει.
Τί διάχυτο φως στα φύλλα και στο κύμα ασπαίρει!
Τί βαθύς όρθρος, γλυκός και ρόδινος, ζυγιάζει τη μέρα!
Είχαν πετρώσει οι αφίδες του χρόνου στην αντηλιά της ζωής.
Δεν μετρούνταν οι στιγμές, και γίναν αιώνιες.
Η θάλασσα καλντερίμι απ' τις κροκάλες του νερού
που λικνίζονταν αντανακλώντας φως και βυθό.

Καθρέφτιζαν τη λαχτάρα του ήλιου
να λιώσει το ίχνος του στην απλωσιά των νερών.
Να παλέψει και να χαθεί μαζί τους στις αλέες του χρόνου.
Τα δελφίνια, λεύτερα μες στην ψυχή τους,
ξίφιζαν χορεύοντας, μια το νερό, μια τον αέρα,
μια το φως τ' ουρανού, μια τη χαρά στο βλέμμα της αρμονίας.
Κι αυτή μαζί τους σκαμπανέβαζε θάλασσα και ουρανό.
Τραγουδούσε γη και αιθέρα` κι αντιλαλούσε το στερέωμα.
Έγια μόλα, Έγια λέσα, Ε, γεια η ζωή, Ε, γεια ο Θεός!
Διάφανο φως του πέλαγου, δοσμένο στον άνθρωπο!
Όρθρος κι απομεσήμερο και δείλι στη γη της ελιάς και του γαλάζιου!
Άπειρο φως του Αιγαίου μουσική στις καρδιάς μας τον μόλο!
Νάμα της πλάσης λιόδωρο, απλωμένο στις ψυχής μας τα πέρατα!

24/6/16.

Ιωάννης Παναγάκος

